

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 1. avgusta.

—r.— Z veliko radostjo se je brez dvombe po vseh slovenskih pokrajinah vzprejemala vest, da se bodo v Ljubljani, Kranji in v Rudolfovem vpe-ljale čisto slovenske učilnice. S tem vložil se bode temeljni kamen slovensko-narodnej izreji in odgoji naše mladine. Ker ta izreja, ta odgoja, ki se je delila nam in našim prednikom, bila je nemška, in kakor mora tlačiti nas še zdaj, tako da nehote le premnogokrat nemške misli izrazujemo v slovenske besedi. Tužna je ta prikazen, ali resnica je vendar, da je naša mladina vsled dozdanje zisteme v po-učevanju duševno se pogermaizirala, in da jej je, če je tudi narodna ostala, dušo preprezal tisti nezdravi nemški kozmopolitizem, kateremu je načelo, da so dobre misli glavna stvar, in da je jezik, v katerem se izražujejo, golo sredstvo, brez posebnega pomena. Nekdaj, ko je Boris-Miranova poezija navduševala mladino, bil je ta kozmopolitizem prav zelo v navadi, in kdor je tedaj mej vseučiliščniki slovenskimi čutil, da so Slovenci samo mala veja na slovanskem deblu in da tudi Slovenci nikdar pozabiti ne smejo, da jih vežejo trdne vezi z drugim Slovanstvom, leta moral je prenašati marsi-kake čudne dovtipe. Iz te nemške odgoje, in iz tega nemškega kozmopolitizma (kojega pa Nemci samo drugim narodom oznanjujejo) je sledilo samo ob sebi, da je slovenska mladina vse nemško pre-visoko cenila, in da je v njenih srcih ljubezen do slovenske domovine le prerada vgasnila, da jo je zatrl najmanjši vihar! Nemškim svojim učilnicam moramo slabo hvalo dajati za tisto mogočno krdelo renegatov, s kojimi nas tepe neusmiljena usoda. V tem nemškem, po šolah samo vcepljenem, kozmopo-litizmu iskati je tudi uzroka, da se je mej slovensko mladino do zdaj tako malo vseslovanske zavesti na-

hajalo. Poznamo slovenskega učenjaka, ki hoče sa-dove svoje vednosti v velikem delu obelodaniti. To delo pa bode pisano nemško! Taki smo, tudi naše prve glave se ne morejo oprostiti nemškega jarma, nemških verig, v katere so nemške gimnazije, nemške univerze vkovala našega duha in naše misli!

Odslej bode to drugače. Naša mladina, kate-rej se ne bode več z absolutistično silo nemščina v glabo vbijala, pričela bode vsled slovenskega po-učevanja slovensko misliti, pričela bode končno tudi vseslovansko se zavedati. Rodila se bode čez noč nova generacija. Univerzo zapuščali bodo zna-čajni, slovenski možje, a ne nemškega duha nase-sani omabljivci, ki pozneje v življenju uradnemu svojemu predstojniku na ljubo odlože narodno za-vest, kakor se odloži težko breme s hrbita. Sloven-sko javno življenje kazalo bo novo obličje, in naša mala literatura izgubila bode hipoma nemškega po-snemanja pečat, kateri se zdaj kaže pri marsika-terem slovenskem literarnem proizvodu. Z jedno besedo, narodno slovensko življenje se bode šele pričelo, ker mi, zdajni slovenski narodnjaki, smo samo di-letantje, goli samouki!

Počasi, ali tu in tam, nam vendar vlada grofa Taaffeja nekoliko pomaga. Pričetkom so nam klicali iz dežele kompromitirane nemške uradnike. Ali ko-nečno moralo se je tudi kaj stalnega dodeliti, ko-nečno moralo se je uslišati zdihovanje po sloven-skih srednjih šolah, ki so podlaga in pogoj narod-nemu razvitju. Najnovejši ukaz naučnega minister-stva nam služi v dokaz, da ima zdanja vlada resno voljo pomagati nam, in da se je tista zistema, po katerej naj bi se kolikor največ zaprek stavilo na-rodnemu našemu dihanju, že vendar jedenkrat od-pravila.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. avgusta.

Minister skupnih financ pl. Kal-lay odpotoval je v nedeljo zvečer v Serajevo, spremljevan po civilnem adlatusu baronu Nikoliću. Poroča se da, ima pl. Kallay pri sebi več cesarskih odločeb, ki se imajo razglasiti bosenskem prebi-valstvu, ko dojde minister v Serajevo in bode ume-stil bil civilnega adlatusa za Bosno in Hercegovino. Te odločbe izvirajo iz posvetovanj, ki vršila so se one tedne mej skupno vlado in skupnimi ministri in šla na to, da se sestavi navod za deželnega šefa in njegovega adlatusa. Po tem navodu imajo biti vse civilne oblasti podrejene civilnemu adlatusu, ta ima pravico, neposredno občeovati s skup-nim ministerstvom. Določil se je pa tudi poslovni red za bosensko deželno vlado, ki ima izpodbiti izjemno stalšče deželnega finančnega vod-stva nasproti deželnej vladi in ustanoviti razprav-ljanje vseh važnih in načelnih vprašanj pri deželnej vladi. Deželna vlada ima tri oddelke: za notranjo upravo, justico in nauke. Vsakemu teh upravnih oddelkov na čelu stoji vodja, neposredno podrejen civilnemu adlatusu. Načelne zadeve reševale se bodo skupno po teh treh vodjih pod predsedstvom civil-nega adlatusa. Za bivanja državnega finančnega mi-nistra razglasi se tudi naredba o reorganiza-ciji okrožnih in okrajnih oblastnij, ka-terej se je načrt naredil bil še za Szlavija.

Česko društvo „Komenius“ poprosilo je deželni šolski svet nižjavevstrijski, da bi smel založiti **dve česki šoli na Dunaji**, v kar si je že pripravil poslopja, da se nauki uže prično lahko to jesen. Deželni šolski svet predložil je to zadevo okrajnemu šolskemu совету, in ta, kakor se čuje, protestiral bo odločno proti željam českega društva in njegovemu delovanju sploh. Poročevalec, nekov Mayer, podpri bo pa ugovor 1. s tem, da je na Nižjem Avstrijskem jedino-le nemški jezik de-želni jezik; 2. da bi se po društvenem načrtu pri-čel obhigaten pouk iz nemščine stoprav v tretjem

LISTEK.

Potovanje križem domovine.

(Popisuje Prostoslav Kretanov.)

X.

Od Javornika do Nanosa.

Zapisavši številko denšnjemu svojemu članku, sem se kar prestrašil, videč, da je še jedva deseti, da-si potujem uže deset celih mesecev križem do-movine. . . . „Za Boga svetega!“ vsak mesec po jeden bore sestavek, to je pa vendar uže grozovita — lenoba! In zdaj še nij niti „ščebetavega“ Ne-ždanova, da bi človek mogel pisati ta svoj „sedmi glavni greh“ na račun njegove nihilistične vesti! Obljubil bi, da se hočem poboljšati liki pisatelj „Do-mačih pogovorov“ ter spraviti v teku letošnjega leta še vsaj dva članka na svet, češ, da jih bode „dva-najst“, ko bi mi ne plesal pred očmi nemški prego-vor: „Der Weg zur Hölle ist mit guten Vorsätzen gepflastert“; razen tega pa me opravičuje okoliščina, da nijsem nikak oficijalen „penny-reporter“, niti „poskušam in nameravam biti feljtonist“, temveč

sem le priprost listkarsk „volontêr“, pišoč, kdaj in kako mi baš beseda priplava na jezik. In komur je, kakor meni, jedini kan in smoter potovanja, da si o prirodnej lepoti domovine zbistri mrkli pogled otožnega svojega duha, od tega se pač ne more zahtevati, da bi sedeval kakor kak dimnikarsk „pisač“ — „od zore do mraka“ — ob „pisnej deski“!

Nij čudo torej, da „ne gre, pa ne gre izpod rok“, kakor i g. dru. Zarniku ne „spomini na šent-petersko akademijo“! . . . In na tak način rodé se ti moji sestavki še le za pol leta pozneje in to v različnih krajih ter često v prav protislovnih situva-cijah. V tem, ko sem n. pr. prvi svoj članek pisal v — Gorici mej kričavimi Furlani, sestavljal sem družega v — Ljutomeru mej „vinskimi brati“, zopet tretji se mi je dozorel na — zagrebškem Tuškanci, v tem, ko je prijatelj Spectabilis „šče-bêtal“ s Krunoslavovo Belano, dočim sem četrtega predel na — Trsatu pod rožmarinskim grmovjem itd., in denšnji svoj sestavek pišem ob zelenej Soči, ob vznožji mogotnega Krna, gori na — Vrsnem, in sicer pod ono streho, ki se je bila razprostirala nad zibeljo našega slavnega pesnika — S. Gre-gorčiča. . . .

Toda, jaz se ne bodem ni oziral nazaj, niti

„sezal naprej“, kajti — čas je, da se vrnem „ad rem“! . . .

Dakle! Ko sem ono jutro stopal doli proti — cerkniškem jezeru, otrese sem, kakor sv. Ber-nard pri hodu v cerkev, vse profane misli, vzklik-novši z Borisa Mirana „Samotarjem“:

„Za mano, vse za mano, kar je bilo!

Vesetje, bolečine, strah in nade.“ —

In „tedaj“ so se ugreznile v morje pozabljenja vse odurne prikazni, ki so me plašile na mojem do-zdanjem potovanji: ginoli so mi iz spomina obruhli obrazi celjskih „gut-schlaucherjev“; utihnolo je hri-pavo kreketanje ptujskih „kulturträgerjev“; razpršil se je mrak — trečijalskega filisterstva ljubljanskega in prebavljene so vse neslane „kritične klobase“:

„Življenje novo zdaj se mi začinja,

Nebo se novo nad menoj razpenja

In nova zemlja mi je pod nogami“ . . .

Odslej dakle — vsaj za pol leta — me ne boste slišali ni zabavljati — „nemčurjem“, niti apo-strofirati — Spectabilisa, da ne zabredeva v kako „pravdo“, češ, da razobešava po listkih „Slovenskega Naroda“ trakove prijateljske najine zveze, kakor svoj čas v „Zori“ ona dva . . . Zatorej „Apage Satanas“ — zabavljalivosti in — ironije in „Z Bogom“ vi — nemški citati! . . .

razredu, a to, da so drugačni občni nameni šole, nego-li jih veleval zakon. — Ti Mayerjevi ugovori so prazni dovolj, da bi bili vredni resnih ozirnov! Ali več ko gotovo pa je, da se zavrže českega društva prošnja.

Poroča se, da misli **dr. Bajamonti**, vodja dalmatinskih irredentovcev, zginiti s političnega porišča ter iti noter v Padovo — v puščavo privatnega življenja. Ta novica je dakako verjetna. Bili so časi, ko je Bajamontiju bilo na njegov migljaj poslušno vse od Kotora do Zadra, ne iznimši niti slavnega Dubrovnika. On je znal porabiti vse, da si ohrani moč in oblast v roci, imel je na vajetih malo da ne vse namestnike, kolikor prišlo jih je izza 1860. leta v Dalmacijo, in pokoriti se mu je moral vsak glavar, drugače ven z njim. Okreten, odločen, neumoren, v besedi in peresu lehak, časih fin, časih neotesan, znal je zvabiti vsacega v svoj delokrog, začarati narod in zatreti protivnike, in tako zamogel je dr. Bajamonti kraljevati in vladati v Spljetu jedno celo generacijo, obdan s svojimi drznimi pretorijanci. Kdor pa nij bil pristav njegov, kdor nij hotel delati proti svojej slovenskej krvi, tega čakalo je v Spljetu napadovanje in zasmehovanje, a nijeden bolj poznatih narodnjakov nij se smel prikazati v Spljetu, da bi ga ne bila skrb za svoj mir in svojo kožo. Tako globoko in trdno zaril se je bil laški koren v hrvatsko zemljo dalmatinsko! Ali v očigled tej nevarnosti rastla je tudi narodna stranka bolj in bolj in pridobljevala si trdnjavo za trdnjavo. Konečno poostrišlo se je tudi orožje v glavnej trdnjavi v Spljetu. Ogromni pogreški italijanizujučega mestnega zbora prisilili so samo vlado, da je razpustila spljetski zbor pred dvema leti. Jovanović odposlal je tudi v Spljet večšega in nepristranega poglavarja Conrada. V 22 dan pr. meseca pa se je zrušila Bajamontijeva stranka popolnem, a Spljet in z njim vsa Dalmacija postala je čez dolgo vrsto let zopet hrvatska in slovenska. Sijajne te zmage, ki je stala ogromnih žrtev in muk, lepe sadove bode, nijdvomiti, pobirati znala vladajoča hrvatska stranka in tudi shranjevati jih za vse večne čase. Tako se v kratkem zacelijo rane, zasekane Dalmaciji v 24 letih italijanskega vladanja. Laških vplivov ladija pa se zdajci potaplja, — če bi družega znamenja ne bilo, kaže nam to uže zapuščeni dr. Bajamonti, ki to ladijo zapušča, kakor Prosit!

Vnanje države.

Francoska je od sobote sem v velikei zadregi. Freycinetovo ministerstvo opravlja še na dalje posle, a jasno je, da nij v stanu storiti, zadobivši nezaupnico, nobenega odločnega koraka. Iz Pariza se poroča, da bode kriza trajala več dnij, posebno ker se republike predsednik nikakor ne more odločiti, koga da bi poveril s sestavo novega kabineta. Parlamentarna logika v takem slučaju je, da se dá ta nalog zastopniku stranke, katera je vrgla ministerstvo; predsednik francoski bi moral torej izvoliti si odbornika Marcérea in Clémenceau-a, kot zastopnika obeh strank, ki sta bili napravili nezaupno večino. Ali ti dve stranki sta si nasprotni, zato nij misliti, da bi se kriza rešila ugodno tem potem. Torej bode jako zanimljivo, kako da si pomore Francoska iz te zadrege, ki jej bolj neprilčno nij mogla priti, kakor ravno v tem času.

● **Egiptu:** Velik zbor ulemov, kadijev, uradnikov in veljakov razglasil je v soboto v Kajiri jednoglasno Arabi pašo braniteljem dežele,

dokler se ne povrne vá-njo mir ali se iz nje ne vržejo sovražniki. Ob enem razsodili so o kedivu, da stoji izven muzelmanskega zakona. Tako stojijo ai stranke vedno bolj ostro nasproti, a ne le v Egiptu, — tudi v evropskem zboru, kateri se je dal nekoliko potresti tudi iz Pariza vsled Freycinetovega padca. Anglija, izgubivši zaveznico v Francoskej, išče si je zdaj v Italiji, a iz Rima prihajajo glasovi, da jih ne mika ločiti se od vzhodnih držav in postopati z Angleško v zvezi. Na drugej strani pa kabineti v Londonu ne odjenja, da mora sultan izdati razglas v podkrepo kedivove veljave, a ob enem tudi preklicati Arabi pašo, upornika. Ali kakor se vidi, ne pridemo še tako kmalu do kacega konca. Kdo drugi ima ob tem koristi, če ne Arabi paša?

Dopisi.

Z Brezovice 31. julija. [Izv. dop.] (Narodna veselica.) Odkar se je ustanovilo društvo „Narodni Dom“, prirejajo se po vsem Slovenskem veselice v dosego namena, kateri je postavilo to društvo našej domovini. Tudi Brezovica, o katerej se je dozdej le malo čulo, prinesla bode svoj dar ter izpolnila, kar velevala domovinska ljubezen. Narodnjaki naši napravijo v 6 dan meseca avgusta veselico v korist „Narodnemu Domu“, in tako stopila bode Brezovica v vrsto onih krajev, ki se živo zavedaajo domovinskih svojih dolžnostij, ter postala bode vredna soseda novo pridobljenej Vrhniki ter uže davno znanej Borovnici.

Da-si sta Vrhnika in Borovnica v vsakem oziru mimo nas mnogo na boljsem, vendar so vrli brezovski narodnjaki konečno glede Brezovice znebili se vseh pomislekov in odstranili vse ovire. Sestavil se je poseben odbor, kateri ima skrbeti za veselico. In ker je odbor videl, da Brezovica sama nijma dovolj moči, sklenilo se je dobiti jih od drugod. Povabili so se č. gg. pevci ljubljanske čitalnice ter slavno društvo „Sokol“, kateri so tudi sprejeli vabilo in radovoljno obljubili svojo pomoč.

Spored veselici se uže razglašja, in meni je le še izraziti srčno našo željo, da bi bila ta veselica, ki je na Brezovici prva, za Brezovico tudi pomenljiva. In v to obračamo se do bližnjih in dalnjih rojakov z gorko prošnjo, da bi v ta dan zbrali se na Brezovici v obilnem številu ter pokazali, kako nad vse nam je domovina naša, kader zahteva od nas — dejanske ljubezni.

S to prošnjo obračamo se osobito še do Ljubljane in upamo, da bomo mogli mnogobrojno zastopano pozdraviti jo . . . Opomniti mi je tu, da je „Sokol“ izvolil si na Brezovico priti peš. Za nazaj pa se bodo za vse ljubljanske goste oskrbeli vozovi. — Torej na zdravo svidenje!

Od Save 30. julija. [Izv. dop.] (Nemškutarija.) „Presneta nemškutarija“ — rekel mi je prijatelj — „zdaj ko z Dunaja nam prijetnejši veter pihlja, nagajajo nam pa ti nemškutarčki skoraj v večje meri, nego prej.“ Pa res. Nemškutarji glave vzdigujejo celo tukaj ob Savi, zlasti ob štajerskem

bregu. Vtikajo se tu nepoklicani nemškutarski šolsniki posebno v šolske zadeve. V Sevnici n. pr. hočejo, kakor se bere in sliši, še nekakov nemšk razred za Slovence osnovati. Čudni ljudje! Ali ne veste, da se uže v zdanjej trirazrednici veliko, veliko v nemščini poučuje! Li vam nij znano, da se v vseh treh razredih goji nemščina, da se v tretjem razredu vsled povelja za nemščino zelo navdušenih nadzornikov celo nekoliko v nemškem jeziku z otroci pogovarja?! To vam morebiti radi tega še ne zadostuje, ker so učitelji toliko mirni in previdni, da ne pristopajo jednako neprevidnim dekletom k nemškemu „Schulvereinu“. — Ti nemškutarji so le radi tega tako predrzni, ker se jim od nijedne strani odločno ne nasprotuje. Ako bi Slovenci toliko srčni bili, da bi si osnovali kako narodno ognjišče, bralno društvo, čitalnico ali kakovo drugo društvo, gotovo bi te tujce in tuje misleče ljudi to nekoliko oplasililo. Jednako bi bilo svetovati narodnim Brežičanom, kajti nemškutarji brežki nijso pred svojo nemškotatostjo vestjo toliko časa miru imeli, da so s podpisom Miheličeve prošnje zdražili miroljubne ondodne Slovence, katerim bi bilo, ker jih je lepo število, in to odličnih, izobraženih merodajnih domoljubov, le nekoliko več eneržije svetovati, t. j. združevati se v društva in družbe, kar je jako dobro sredstvo za vzbujenje speče zavesti in plašenje odločnega nasprotnika.

Narodno društvo v središču okraja bi dobro vplivalo tudi na okolico, ki je v narodnem obziru po nekod še jako na slabem, n. pr. na Vidmu. Tu je nekaj prav hudih nemškutarjev, katerim je na čelu sam občinski predstojnik. Ta si je za nemškutarijo zopet novo slavo pridobil, da je podpisati dal nemškutarsko Miheličovo prošnjo zoper slovenski jezik v šolah in uradnih. Jednako kakor v občinskem odboru, repenčijo se v tej vasi nemškutarji tudi v šolskem odboru. Nekateri bi radi imeli 3. razred, da si ga dosta ne potrebujejo, kjer imajo v bližnjem krškem mestu celo 7 razredov na ponudbo. Drugi pa tega ne dovolijo, ako ne bo 3. razred skoraj po vsem nemšk.

O to so vam nespravljeni ljudje! Šolski nadzorniki tlačijo deloma uže tako preobito nemščine v 1. in 2. razred, zdaj se pa še oglasi nemškutarski modrijan, ki zahteva še več nemščine, nego naši, nemščino ljubeči nadzorniki. Toliko za denes. — V bodoče vam hočem pa česa navesti o nemškutariji ob Save desnem bregu.

Iz Šmartna pri Litiji 31. julija. [Izv. dop.] Po prečitani programu ljubljanske gimnazije vsilile so se nam marsikateri misli. Pred vsem moramo omeniti, da se nam poučevanje v laščini ne dozdeva, Bog vedi, kako potrebno, kajti v tretjem tečaju bili so celi štirje učenci. Da bi se kot neobligaten predmet predavala hrvaščina, češčina ali ruščina, gotovo bilo bi obiskovanje obilnejše. Zdi se nam tudi, da je slovenščini odmerjenih premalo ur na teden

Ugreznem v „Nirvano“ slastne brezskrbnosti, sedeval sem dan na dan po cele ure na obrežji cerkniškega jezera; zamaknen kakor nekdanj „in quei tempi felici“ prve ljubezni v prozorno-modre oči svoje miljenke, zrl sem v svetlo-sinje globine jasnega vodovja, ki se je kakor sreberno zrcalo v cedrinem okviru lesketalo mej temno-zelenim smerečjem. In kolika promena v osvetljevanji in odsevanji tega čudovitega „notranjskega očesa“ se je vršila tu pred mojim zavzetim pogledom! Zjutraj, ko so še nad njegovim površjem bile razgrnne vlažne megle, bilo je medlo-svetlo, kakor rosnato okno; ko je zlata zora očaku Javorniku poljubljala mračno čelo, začarel je valovje nalik tekočemu zlatu in ko je Dažbog pripeljal svoj zubeljni čoln na visoki svod jasnega podnebja, zablestela je vodena planota v stoterih niansah svetlobe: tu so plesali sreberno-bliščeči žarki po lahno zibajočih se valovih, tam ob vznožji sivega brega igrali so mični refleksi; in v tem, ko se je v sredini jezera zrcalilo sinje nebo, ležale so ob njegovem robu otožne sence. In ko je na večer solnce vzplavalo za veličastno Javornikovo teme, razprostrla je tiha noč tajnostno svojo zaveso nad rahlo sijajočim nedrijem mirnega vodovja: za opis

čarobne romantike, ki preseva jezero ob polumračnej mesečnej svetlobi, trebalo bi slikarsko-poetičnega vida à la — Gregorčič, kakor sploh divne lepote drage naše domovine čakajo še na spretnega — slikarja seljank . . .

Tako sem prežil tu ob cerkniškem jezeru mnogo krasnih ur! Da se nijsem dosti briga za „lov na ribe in race“, je pri meni, pasijonirajem — ne lovcu samo ob sebi umevno; in ko bi tudi bil častilec ribarskega patrona sv. Miklavža in član svete Hermandade, ipak bi mi ne pristojalo, sezati v „metier“ g. dru. H. Dolencu, ki nam je opisal radosti omenjenega posla toli „zapeljivo“, da bi imel pravo zavrniti me, kakor svoj čas — Gerstäcker one, ki so ga silili, naj jim pripoveduje o svojem potovanji po Ameriki: „Zum Teufel, wozu schreib' ich denn?“

Da pa človek „nolens volens“ mora biti materialist, o tem me je poučil moj — želodec, ki me je redno vsak dan ob istej uri tiral od „nagledovanja“ jezerskih lepote gori v — Cerknico k „Slavcu“, kjer sem si v družini vrlega Davora tešil svojo „melanholijo“ s sladkim Istercem, ki me je čisto dvignol kar naravnost na tretjo stopinjo

mojega temperamenta, da sem zapel s Horacijem: „Nunc est bibendum, nunc pede libero pulsanda tellus!“ . . .

In ko mi je valovje temperamenta nalik morju po plimi iz superlativa padlo nazaj v komparativ, ostavil sem čašo in petje ter se napotil h gostoljubnemu g. Brezovarju na „literarne pogovore“, v katerih sva preresetavala proizvode naših pesnikov „sine ira et studio“, ne vprašaje „kakov plašč“ je nosil Vodnik ali — Gregorčič . . .

In ko sem čutil: „zdaj mi je zadosti“ in se me je polastila zopet prvotna otožnost, vrgel sem potno torbo čez ramo ter krenol gori po dolini proti — Begunjam. Ondu sem na rojstnem domu pevškega našega „slavca“, g. Iv. Medena, imel ugodno priliko, navzeti se divne romantike, ki je okrog „zagišč“ bujno razlita, a prepričal sem se, da ob málinskih kolesih, premda šumenje vode človeka nehoté sili k „izraževanju čutov“, ne viseva toli poezije, nego li umetnijsko „naobraženo“ oko „zadene“ v slikovitem neredu okolo málina ob marsikak prav hvaležen „objekt“ ki bi se kaj prijetno dal izraziti na — platno, ko bi človek bil več v skladanji pisanih bôj.

in tega našega mnenja bode vsak, kdor premisli, da se mora na primer v osmem razredu razlagati vse slovensko slovstvo, počenši od Trubarja, in staroslovensko oblikoslovje. Ker dalje čitamo v učnem načrtu, da se v osmej šoli pečajo tudi z „Verhältniss der slovenischen Sprache zu den anderen slavischen Sprachen“, vrhu tega „Lectüre mit aesthetischen Bemerkungen“ in „Redetübungen“, moramo nehotoma izreči svoje preverjenje, da sta za vse to dve uri na teden gotovo premalo, in profesorji morali bi biti čudotvorniki, da zvrše v tako tesnem okviru tako ogromno nalogo. — Najbolj pa nas je pogrelo veliko število pragermanskih imen, kakor: Kucketz, Pollack, Plachota, Preschern, Wruss in gorostasni „Clementsich“. Ta „sch“ je v resnici, tako prijazen, da smo se čudili, kako se more kdo pisati „Šušteršič“ a ne „Schuschterschitsch“.

Izpod Belega Kamna pri Begunjah na Gorenjskem 30. julija. [Izv. dop.] Kakor vsako leto, izbral sem si tudi letos poletno stanovanje v Polčah na Gorenjskem, — da si počijem v družbi prijateljev in znancev od trdnih preteklih dnij. Gostilničar gospod Šturm sprejel me je s svojo gospo soprogo prav prijazno in mislil sem, da bivam v družbi domačih, da sem v rodbinskem krogu.

V več hišah gospoda Šturma stanuje 70 do 80 gostov iz Beča, Trsta, Ljubljane, s Štirskega, Hrvaškega in Angleškega, od katerih mi je navajati kot posebno odlične goste: Gospoda kranjskega deželnega predsednika A. Winkler, g. podadmirala barona Petz, g. višjega konzula viteza Kohen, iz Malte, g. glavarja okupacijske pisarne barona Albori, g. okrožne sodnije predsednika Del Negro, — vsi z družinami.

Letošnje leto je imenovani posestnik postavil stekleno shajalnico in kraj tako olepšal, da zadoštuje vsem potrebam in terjatvam. Vsako leto dohaja v ta kraj več tujcev in Polče se morajo vsakemu, kateri dobrega zraka potrebuje, gorko priporočati.

J. S.

Domače stvari.

— (Jurčičeva slavnost.) Gosp. F. Fortuna in H. Turk bila sta preteklo nedeljo v Zatičini v zadevah te slavnosti. Osnova se je v Zatičini pododbor, ki bode poskrbel vse potrebno. Navdušenje in zanimanje povsod veliko, priprave velikanske.

— (Ljubljanski „Sokol“), ki v istini mnogo in neumorno deluje v prosep in probujo naroda našega, priredil je v teku letošnjega polulečja že tri izlete, kojih posebno dva (v Zagreb in Ljeto), kakor tudi pohod deputacije v zlato Prago, prištevati se smeta krasnim. — Zdaj pa čaka društvo še veliko večja naloga, vdeležiti se štirih slavnosti v teku jednega meseca, in to namreč: v nedeljo dne 6. avgusta t. l. slavnosti na korist „Narodnemu Domu“ ljubljanskemu na Brezovici

po leg Ljubljane; v praznik Velikega Šmarina dne 15. avgusta slavnosti Jurčičeve v Muljavi in Zatičini; v nedeljo dne 3. septembra velike narodne slavnosti notranjske v Postojini na korist „Narodnemu Domu“ in v nedeljo dne 10. septembra slavnosti blagoslovljenja zastave slovanskega delavskega društva v Trstu. — Odbor sklenil je v svoji zadnji seji, po moči delati na to, da bode društvo pri vseh slavnostih dostojno zastopano, da pa se mu dalje nij moč vezati, udeležiti se letos še kake slavnosti izven Ljubljane. — Ako v pošte vzmemo, da taki izleti, kakeršne napravlja naš vrli „Sokol“, stanejo veliko novcev, pripoznati moramo, da društvo živo deluje ter se ne vstraši nikakeršnih stroškov; njega nevpogljivi člani pa se v istini, a z veseljem žrtvujejo za sveto narodno stvar. — Siava tedaj našemu „Sokolu“!

— („Gregorčičevim kritikom odgovor in pouk“) je naslov ravnokar izišle, 27 strani obsežnej brošure, katera prav lično tiskana dobiva se po 30 krajc. v „Narodnej Tiskarni“ in pri g. J. Giontiniju v Ljubljani. Neslani in zlobni napadi na g. Gregorčiča, ljubljence vseh slovenskih razumnikov, vzbudili so splošno nevoljo. Da se tej nevolji da potreben javni izraz, spisali so nekateri častilci pesnika omenjeno brošuro, katera temeljito in satirično zavrača „Slovenčeve kritike“, zlasti pa g. Janka Pajka. Ta protikritika je dobro osoljena in opoprana, in g. Pajk osobito si bode dobro zapomnil, da kdor ima masten trebuh, naj nikar na solnce ne hodi. Mnogoštevilne dopisnike, ki so v tej zadevi se obračali do nas, opozarjamo na to dobrodošlo nam brošuro, v kateri se z jako krepko podprtimi razlogi in živahnim dovtipom uničujejo zavistni, sofistični in strastni naskoki na dragega nam pesnika. Pisatelji nam po imenu sicer nijso znani, pozvedeli smo pa, da sta dva članka pisana od duhovnikov, ki sta se potegnili za svojega genijalnega duhovnega sobrata.

— (Vabilo na narodno veselico,) katera vrši se v nedeljo, 6. dan avgusta, na Brezovici na planem pri g. Telbanu, po domače Kopaču, „Narodnemu Domu“ v prid. Začetek točno ob štirih popoldne. Spored: 1. Pozdrav. 2. Petje. 3. Slavnostni govor (g. Iv. Železnikar, urednik „Slovenskega Naroda“). 4. Telovadba. 5. Loterija. 6. Ples. Pri tej veselici sodelujejo iz prijaznosti č. gg. pevci Ljubljanske Čitalnice in pa slavno društvo „Ljubljanski Sokol“. Svirala bode ljubljanska godba. V obilno udeležbo vabi najljudnejše slavnosti odbor. Opomnja: Ob neugodnem vremenu preloži se veselica ta na prihodnjo nedeljo.

— (Novo tiskarno,) tedaj šesto v Ljubljani, hoče ustanoviti upokojeni župnik g. Jerič. Dotična prošnja je že vložena in tudi stanovanje že najeto.

— (Nemški „Schulverein“) obrnil je zdaj svojo pozornost tudi v središče „Slovenije“, v

Ljubljano. Kakor se sliši, misli podpirati tukajšnjo nemško protestantsko šolo. Prav ima, vsaj mestnemu odboru ljubljanskemu ne bode treba votirati navadne letne podpore, katero potem lahko nakloni slovenskim ljudskim šolam!

— (Gospod Josip Nolli) naznanja svojim v Ljubljano iz Milana 30. pr. m., da se ta dan odpelje v Prago, kamor je telegrafično pozvan. Tu pel bode pri italijanski operi, za zimsko sezono do sredi decembra pa je naprošen v Rim.

— (V ljubljanski nunski samostan) so denes v navzočnosti g. knezoškofa dra. Pogarčarja slovesno vstopile: Angelika Bambošek iz Trsta, Rozalija Zupančič iz Ljubljane in Tekla Oswald iz Idrije. Pri slovesnem opraviču bilo je navzočnega mnogo občinstva.

— (35letnico) svojega duhovnega delovanja praznovalo je denes v lepo okinčanej cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani deset duhovnov kranjske škofije. Praznovali so ti gospodje pred desetimi leti 25letnico svojega duhovništva v ravno tej cerkvi, ter si obljubili, da se snidejo čez deset let v ravno isti dan. Pred desetimi leti bilo jih je dvanajst solcev, denes pa samo deset, ker sta mej tem časom umrla dva. Jeden umrlih bil je župnik Köstl.

— (Gosp. profesor Erjavec) spisal je za Mohorjevo društvo knjigo: „Škodljive živali“.

— (K premeščenju vojakov.) Tudi 5. batalijon 7. pešpolka (Maroječ), v katerem je polovica Slovencev, odide zadnje dni septembra iz Celovca. Kam, še nij znano. Prvi trije batalijoni tega polka pridejo iz Tirola v Celovec.

— (Iz dravinjske doline) na Štajerskem nam piše prijatelj našega lista: „Žitna letina je letos v našem kraju prav dobra. Uže okolo 20 let pečam se s poljedelstvom, pa nijsem še imel tako lepe pšenice. In znan žitni trgovec v Makoljah pravi, da od l. 1835. nij bilo tako lepe, debelo-zrnaste in čiste pšenice, in star posestnik v Trnovcih dejal mi je, da pomni uže 70 let, a še ne take pšenice. Rani krompir je prav debel, fižol in kuruza tudi lepo kažeta, vinogradi pa različno. Višje gorice, posebno na tenkej peščeni zemlji in s starim trsjem imajo malo grozdja, menj nego lani, ker je mraz vsled velikonočnega snega, požgal mladike, katere so pozneje sicer pognale, a malo grozdja nastavile. Nizke gorice pa so prav polne. Če bo vreme še z naprej ugodno, dobimo dobro kapljico. V mojej gorici se je uže 27. julija našla mehka belina“.

— („Cecilijansko društvo“) za cerkveno glasbo, ki tiho a vspešno deluje zdaj uže peto leto po svoji orglarskej šoli in „Cerkvenem Glasbeniku“, priredilo je oni teden še poseben višji pouk, predno je bilo dovršeno to šolsko leto. Tega posebnega pouka udeležilo se je letos 22 učencev, organistov in drugih prijateljev cerkvene glasbe. Predaval pa je gospod Gnezda iz liturgike glede na glasbo in iz zgodovine cerkvene, gospod Foerster

V Begunjah me je bil zametel — sneg in nij mi preostalo družega, nego oblegati Hrenovo — peč ter preganjati si otožne spomine s proučevanjem imenika sv. Mohorskih društvenikov, ki mi je tukaj priletel v roke. Ali skoro so se mi utrudile oči, nezadovoljen sem odložil papirnati „koledar“, ter liki Lessingov „Mladi učenjak“ otvoril „živo knjigo“, udeleživši se šaljivih razgovorov, ki so se vrtili mej veselimi pivci okrog mize. In marsikak zdrav, tu in tam sicer nekoliko „opokel“ dovtip mi je zadonel na uho in osvedočil sem se, da so vrli in prebrisani ljudje, ti Begunjci!

A moje po svetlobi žejajoče oči gnale so me iz snežno meglene sivosti dalje proti jasnemu jugu.

Prišedši nazaj na Rakek, obiščem ondu plametečega Slovenca — „Dorána“, pri katerem je v sredi sobe stal v vsej svoji velikosti neupogljivi rodoljub — „Nanos“, v tem, ko se je ob peči z ljubeznjivo Doranovo soprogo razgovarjal visokostasni mladenič, ki je na letošnje „Sokolskej maskeradi“ toli elegantno paradiral kot — „Prince Methuzalem“. — Da sem tu bil prav iskreno vzprijet, čutili sta moji roki, ki ste me še drugi dan boleli vsled — krepkega stiskanja. In v družini

teh veseljakov nasmejal sem se za jedno celo leto; kajti takih burk in toli osoljenih dovtipov, kakor jih je tist večer poredni Hinko vsipal iz svojega rokava, in toli drastičnih vprašanj in bliskovitih odgovorov, s katerimi je okrog sebe metal šegavi „Narod“, — nijsem slišal deset let! In ko se je naš „homeričen smeh“ razlegal od sobe do sobe, pripleše izza peči omenjeni „Prince Methuzalem“ z dolgo, z moko poštopano vlasuljo, ubiraje svoj obraz v toli naglo promenljive gube gledališke komike, da se nas je, kakor nekdaj slavnih Abderitov, lotil silen smehov krč. . . . A glej! kakor bi trenil, ugladi se našemu „komiku“ obraz in utihnil je smeh, razpršile so se rakete burk in šal in kot šumeč gorski potok vrel je „Doranu“ iz prsij resen, osvedočljiv govor o „svetej naši reči“ in navdušeni smo trčili na prosep našega napredka, ter se razšli s pomenljivim pozdravom:

„Sveto služimo domovini svetej!“ . . .

Drugi dan drdrala sva s Hinkom, ki je bil nekako zamišljen, mej temnim smerečem po gladkej cesti proti Postojini.

Ondu je Hinko šel po svojih opravkih, a jaz sem krenol v neko gostilno, kjer me je obsula cela

truma bledoličnih deklet sukcesivne velikosti, da bi se z njimi mogel sestaviti cel — orgeljsk oktav. In glej čudo! vsaka teh tankostasnih gracij imela je drugačen jezik v ustih, ta je izazivala moje „povelje“ z nemškim vprašanjem, ona je pozvedovala moje „želje“ po laško, tretja nosljala mi je svojo francoščino v obraz, a zopet ona tam le nadlegovala me je z angleškimi „questioni“; toda, ko sem jaz začel sukati vsakdanji svoj slovenski jezik, bile so graciozne deve skoro nevoljne, češ, da jim je ta jezik — oduren. Vprašajočemu po uzroku te antipatije do — slovenščine posepeče mi žarooki prijatelj Lavko, ki se mi je bil v tem pridružil, na uho: „Ker se nobeden Slovenec v nje —!“ . . .

Iz gostilne šla sva gori do postojinske jame, ter gledala skozi železno ograjo v tajnostno tmino podzemskih globin; ali ker je bilo uže kasno, vrnila sva se nazaj v trg in od ondod zdrčala sva s Hinkom po širokej cesti ob Pivki ter pozno v noči dospela v mirno selo — Razdrto, ležeče ob zavetnem vznožji velikana — Nanosa.

iz harmonije o trizvoku, o figuralnem petji in s pomočjo števil, P. A. Hribar o koralnem petji, gošpod Goršič o sestavi orgelj. Ob enem s tem višjim poukom, zaključili so se zadnjo soboto tudi orglarske šole v Alojziški navadni in redni nauki. Ob osmih zjutraj bila je slovesna služba božja pri Franciskanih, katero spremljali so redni učenci šole in udeleženci posebnega kurza s svojim petjem: nova Foersterjeva maša, graduale „Specie tua“, korali, itd. Konečno bilo je pri izpitih pet orglarskih učencev odobrenih, jeden izmed njimi dobil je izpričevalo z odliko. Novo šolsko leto prične se 5. oktobra t. l. — Izraziti nam je svoje priznanje in veselje nad očitnimi uspehi orglarske šole, kar vse gre zapisati vztrajnosti in vnetosti vodstva „cecilijanskega društva“, osobito pa delavnim močem gg. I. Gnezdi, A. Foersterju in P. A. Hribarju. Blag in zvest pokrovitelj tem idejam je milostni škof dr. Pogačar sam. Kdor je imel priliko poslušati na deželi petje po naukih te šole, hvaležen mora biti društvu, ki ima v prvi vrsti po naših cerkvah širiti dober ukus, kateri pa slednjič prenavlja razum za umetnost sploh v našem narodu.

— (Razpisane učiteljske službe:) Na jednorazrednici v Šent-Lampertu s 400 gld. na leto in stanovanjem, in na jednorazredni ljudske šoli v Dolu s 400 gld. na leto in stanovanjem. Prošnje do 15. t. m. na okrajni šolski svet v Litiji.

— (Iz toplic.) Po najnovejših poročilih bilo je v Lipiku 723, v Rogatci (Slatini) 1208, v Rimskih toplicah 478 obiskovalcev. Najbolj obiskovane so toplice Baden-Baden, ki broje do danes 24.448 gostov.

Poslano.

Pohod na Veliki Zvonik,

kateri je zvršil gospod Alojzij Kremžar, magistratni tajnik na Dunaji, rojen Ljubljancan.

Pohodil je ta velikanski ledenik 21. julija t. l. z jednim tovarišem in dvema vodnikoma iz Kaisa, od koder so po štiri ure trajajočem potovanju in plezanju dospeli do koč „Stüdl“, potem v dveh urah čez grozne prepeade in brezdné do ledenika „Ködnitz“, kjer je Kremžar po nesreči izgubil svojo popotno palico; vodnika spoznala sta to za slab pomen, in morala sta se pustiti hribolazca privezati na vrh. Ob 7. uri prikorčili so srečno do „Ivanove“ koč na Orlovem ležišču (Adlersruhe) 11.000 čevljev visoko, kjer je uže krasen izgled. Ivanova koč je pripravna za kacic 10 oseb, dobili so tukaj drv za kurjavo, ledene vode in še precej gorko temperaturo; proti jugu bilo je viharo, a na Zvoniku bilo je lepo in nemegleno vreme. Ondu so prenočili.

Zjutraj ob 4 $\frac{1}{4}$ uri 22. julija zapustili so koč in odrinili po strmim in snežnim polji s krampeži na nogah ter na vrh otvezeni z velikim trudom in v vednej nevarnosti — kajti snežnik ima nagiba od 50 do 55 stopinj — proti vrhuncu Malega Zvonika, od tukaj po groznej višini malo navzdol, potem čez greben po železni vrvi, katera je za $\frac{1}{2}$ krajša, kakor na Triglavu, do vrhunca na Veliki Zvonik, kamor so ob $\frac{1}{2}$ 6. uri zjutraj prisopihali. Razgled proti severu nij bil prav čist, ves vrhunec bil je s snegom pokrit, tako da si še dobro odpočiti nijso mogli, a bilo je slehernemu nekako tesno pri srcu, ako ravno so si bili svesti, da so dosegli svoj namen, kajti pot nazaj nij nič bolj prijetna, kakor gori. Po uro trajajočem občudovanju in počitku zapustili so ta velikanski ledenik in vrnili se proti Orlovemu ležišču (Adlersruhe), kjer so se malo odpočili in potem po tri ure trajajočem potovanju po jako strmim ledeniku (tako zvanem Hofmanovem potu) čez gornje in srednje Pasterce. Tukaj morali so trikrat ledene prepeade jako pazljivo prokoračiti, in večkrat morali so celo stopinje sekati v led; ravno tukaj si je jeden navzočnih vodnikov, namreč Peter Groder, pred dvema leti dve rebri zlomil; od tod prišli so v „Elizenrast“ proti opoludne, kjer so svoje potovanje ostavili in si odpočili.

Meteorološko poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu komaj srednje, sploh pa za 0.41 mm. nižje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 734.89 mm. in in je bilo samo v sredo in četrtek nadnormalno. Z ozirom na srednje stanje vsega tedna, je bil barometer v sredo, četrtek in petek nadnormalen, vse druge dni pa podnormalni. Najvišje srednje stanje, za 3.43 mm. nad normalom, je imel četrtek; najnižje, za 2.16 mm. pod normalom, sobota;

razloček med maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 5.59 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, za 4.39 mm. nad normalom, je stal barometer v četrtek zvečer; najnižje, za 2.77 mm. pod normalom, v soboto zjutraj; razloček med maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 7.16 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, za 4.48 mm., je imela sredo; najmanjši, za 0.96 mm., vtorek.

Termometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 18.8° C., to je za 0.8° C. pod normalom, znašala je namreč + 18.8° C. in je bila v p. nedeljek, vtorek in sredo nadnormalna, druge dni pa podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, za 3.1° C. nad normalom, je imel p. nedeljek; najnižjo, za 2.7° C. pod normalom, sobota; razloček med maksimumom in minimumom srednjega stanja je tedaj znašal 5.8° C. Najvišja v vsem tednu sploh, za 8.4° C. nad normalom, je bila temperatura v p. nedeljek, oziroma v sredo opoludne; najnižja, za 7.4° C. pod normalom, v petek zjutraj; razloček med maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 15.8° C. Največji razloček v stanju jednega dne, za 9.9° C., je imel p. nedeljek; najmanjši, za 3.1° C., sobota.

Vetrovi: pretečenega tedna so bili precej močni, sploh pa ne posebno spremenljivi; severni se mo no prevladovali nad južnimi. Največkrat, namreč 6krat, je bil „gorenjec“, po 5krat „burja“ in „brezvetrije“, 3krat „jugozahod“, po 1krat „vzhod“ in „zahod“.

Nebo: je bilo največkrat, 11krat „popolnem oblačno“, 7krat „deloma jasno“ in „deloma oblačno“ in le 3krat „popolnem jasno“.

Mokrina: Vreme pretečenega tedna je bilo zelo nestanovitno, teden je imel štiri deževne dneve, v katerih je palo za 49.45 mm. dežja; največ, za 30.70 mm. v sredo, najmanj, za 0.25 mm., v četrtek.

Dunajska borza

dné 1. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77 gld. 10	kr
Srebrna renta	77	75
Zlata renta	95	40
1860 državno pesojilo	130	50
Akcije narodne banke	829	—
Kreditne akcije	318	—
London	120	20
Srebro	—	—
Napol.	9	56
C. kr. cekini	5	66
Državne marke	58	80
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	75
Državne srečke iz l. 1864	100	172
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	40
Ogrska zlata renta 6%	119	80
„ „ 4%	88	20
„ „ 5%	86	95
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	—
Zemlj. obč. avstr. 4 $\frac{1}{2}$ % zlati zast. listi	119	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	75
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	—
Kreditne srečke	100 gld. 177	25
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	122
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223	25

Loterijske srečke 29. julija.

Na Dunaji: 11, 41, 14, 21, 45.
V Gradci: 4, 11, 73, 64, 76.

Poslano.

(54—27)

GLAVNO SKLADIŠTE MATTONIJEVE

GISSHÜBLER
najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,

I kas izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine I želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,

kas I slasticah za probavils (PASTILLEN)

nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Hiša se prodaja,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □° obsežajočim vrtom, na opekarskeje cesti v Trnovskem predmestju št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo.

(388—15)

Janez Turšič.

Tujci:

31. julija.

Pri Slonu: Heinman z Dunaja. — Kern iz Trsta. — Poznik iz Kremsa. — Gross z Dunaja.

Pri Mallič: Friedlauder z Dunaja. — Koler iz Celovca. — Schuch iz Gradca. — Lang z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Norša iz Trsta. — Perim iz Vidma. — Breyer od Križa.



Razpis

2 štipendij za učence živinozdravništva na ces. kr. živinozdravniške šoli na Dunaji.

Da se pošljeta dva Kranjca v živinozdravniško šolo v c. kr. živinozdravniški zavod na Dunaji, se razpišete dve štipendiji, vsaka po 300 gld. na leto. Poduk v tej šoli traja tri leta ali šest semestrov.

Za sprejem v živinozdravniško šolo je treba dokazati 6 dovršenih latinskih šol ali 6 razredov realke, znanje nemškega in slovenskega jezika in starost med 18. in 26. letom. Za poduk se nič ne plačuje, za stanovanje, hrano, obkrbo, knjige in učne pripomočke pa si mora vsak sam skrbeti.

Za sprejem v to šolo oglasiti se je prvih 7 dni meseca oktobra in sicer osobno pri vodstvu učilišča.

Prošnjiki za jedno teh štipendij naj svoje z rojstnim listom in s šolskimi spričevali obložene prošnje vložé

do 15. avgusta 1882

pri deželnem odboru kranjskem.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, v 11. dan julija 1882.

Deželni glavar: Thurn.

Samo do 6. avgusta

je
RAZPRODAJA

pri
UGON FISCHER-ji

na Preširnovem trgu.

Lep zaslužek.

Pridne osebe vzprejemajo se v razprodavanje badenskih vzajemnih lozov, ki se morajo do 1855 izrebat vsi, za ugodne opravnine ali ev. stalno plačo. Ponudbe na:

Bank und Wechselhaus C. LUSTIG,
Budapest, Eötvösplatz 2.

Podpisani priporočam vsem prijateljem in znancem, ki tržaško razstavo obiščejo, pa tudi drugim popotnikom svojo gostilno

„Pri veselem spodnjem Kranjcu“,
via Belvedere, blizu kolodvora. Dajem poročstvo za točno postrežbo, dobro slovensko kuhinjo, izvrstno istersko črno vino (iz Vizinade) in rumeno štajersko vino ter za okusno pivo Jutmanovo (liter po 30 kr. Preskrbujem pa tudi prenočišča po mogoče nizkeje ceni.

Spoštovanjem

Fran Bulc,
po domače Novak.

(494—3)

EPILEPSIJO

(bežjast) ozdravi indijski zeliški sok, ki se kot posebnost, da kot jedino sredstvo z najboljšim uspehom rabi zoper božjast.

Božjastni se hitro in srečno ozdravi, ako štirikrat ali petkrat na dan tega soka po 15 kapljic na sladkorji zavžije. Celo najstarejša in najzlobnejša bolezen se ublaži in naposled popolnem odpravi.

Dobiva se flacon po 20 kr. v skoraj vseh lekarnah Avstro-Ogerske, a v Ljubljani ima ta sok lekarnar g. Julij pl. Trnkoczy, v Jičinu pa prirejevatelj Rudolf Stahl, emer. lekarnar.

S pošto se menj kot 2 flacona ne pošilja.

Zaloga

najboljših alopaticnih in homeopaticnih zdravil. Zdravilstvene posebnosti. Rudninske vode. Dišave.

Naročila se proti poštnemu povzetju točno izvršujejo.

(451—4)